

2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про Національне центральне бюро Інтерполу» [Електронний ресурс] : від 25 берез. 1993 р. № 220. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-93-p>
3. Наказ «Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів» [Електронний ресурс] : від 09 січня 1997 р. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0054-97>
4. Лялевич Т. Г. Інтерпол як міжнародна організація боротьби зі злочинністю: сучасні напрямки розвитку / Т. Г. Лялевич // Міжнародні читання присвячені пам'яті професора Імператорського Новоросійського університету П. Є. Казанського: матеріали Міжнародної конференції (м. Одеса, 22-23 жовтня 2010 року). – Одеса : Фенікс, 2010. – С. 170-172.

Науковий керівник: асистент Деменчук М. О.

Юхимчук Марина Миколаївна, Мандрик Тетяна Олегівна

студентки 1-го курсу магістратури

факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

РЕФОРМА НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ: ОЧІКУВАННЯ ТА РЕАЛЬНІСТЬ

Варто відзначити, що реформування всієї системи Міністерства внутрішніх справ України (надалі – МВС) мало як своїх супротивників, так і прихильників. Одним із найважливіших елементів реформи стала зміна міліцейської системи. Свою точку зору щодо цього висловлювали такі вчені як Бузулук О., Левченко І., Сердюк О., Крапивін Є. та ін. [1].

Для проведення такої реформи було прийнято рішення щодо запозичення досвіду зарубіжних країн. З цією метою уряд призначив Еку Згуладзе першим заступником Міністра внутрішніх справ, що відіграло суттєву роль у створенні та розвитку української поліції на основі грузинської моделі. Окрім кадрових змін було змінено правову базу регулювання діяльності поліції (Закон України «Про

Національну поліцію» було прийнято Верховною Радою України 2 липня і підписано Президентом України 4 липня 2015 року) [1].

Зміст реформи полягав, перш за все, у створенні не карального органу, а органу, що мав здійснювати сервісну соціальну функцію. Було реорганізовано структурні підрозділи з ліквідацією органів, що мали схожі функції. Так, наприклад, патрульно-постову службу і ДАІ об'єднали в патрульну поліцію. На відміну від патрульно-постової служби, яка патрулювала довірену їм територію в пішому порядку, патрульні поліцейські роблять це на автомобілі, що дозволяє охопити більшу територію і значно скоротити час реагування на порушення правопорядку [2].

Було змінено процедуру прийняття на службу до поліції: створено конкурсну основу з проходженням психологічного відбору, загальноосвітніх тестів на логіку і знання законодавства, відбір за ознакою фізичної підготовки і проходження військово-медичної комісії. На завершення кандидат проходив співбесіду з комісією. Відзначають, що така ускладнена процедура створила деякі труднощі для працівників старої міліції: не всім вдалося успішно пройти переатестацію.

Варто відзначити, що серед успіхів реформи правоохоронних органів відзначають створення підрозділу “КОРД”, сервісних центрів МВС, реформування і поступову передачу Міністерству юстиції справ щодо міграційної служби [3].

Заслугує на увагу той факт, що нові полісмени пройшли навчання у американських та канадських інструкторів, які готували їх за своїми методиками, але без урахування особливостей українського суспільства. Як наслідок, те, чому навчали у теорії, мало небагато спільного з тим, що трапляється іноді на практиці. У зв'язку з цим, на нашу думку, слід змінити підхід до підготовки поліцейських, оскільки тримісячний строк є замалим для того, щоб стати компетентним правоохоронцем та здобути достатній рівень правових знань.

Також існують різні думки щодо підвищення рівня злочинності як наслідку реформи поліції. Через війну на сході країни, збільшення незаконного обігу бойової зброї та соціально-економічних проблем злочинність зростає. Це базовий закон кримінології – якщо в країні зростає безробіття, то автоматично збільшується кількість крадіжок, зокрема, квартирних. Однак, на нашу думку, зростання злочинності не є наслідком реформ у системі поліції. Навпаки, створення

патрульної поліції, скоріше, дало змогу певний час завдяки превенції стримувати зростання злочинності. Адже помітність патрульних на вулицях запобігає вчиненню дрібних злочинів [4].

Підводячи підсумки, не можна однозначно стверджувати, що реформу завершено, провалено або що вона досі триває. Неможливо чітко встановити часові межі, які б слугували орієнтиром для завершення реформи. Оцінювання якості реформи значно ускладнюється зважаючи на те, що напрями реформування постійно змінюються. Єдине, що можна сказати напевне: необхідно реформувати «ядро» поліції – кримінальну поліцію та слідство, оскільки без цього неможливо уявити ефективне розслідування навіть незначних злочинів. Реальні зміни привели б до ліквідації корупційних схем, зробили б неможливим зловживання владою, зокрема, службовцями МВС та іншими чиновниками [5].

Список використаних джерел

1. Левченко І. Нова поліція – вдалий PR чи реальна реформа? [Електронний ресурс] / Ігор Левченко – Режим доступу до ресурсу: <https://glavcom.ua/publications/nova-polcy-a-vdaliy-pr-chi-realna-reforma-350176.html>.
2. Сердюк А. Реформа национальной полиции: ожидания vs реальность [Електронний ресурс] / Александр Сердюк – Режим доступу до ресурсу: <https://commons.com.ua/ru/reforma-nacionalnoj-policii/>.
3. Бузулук О. Форма і реформа: як змінилася за два роки патрульна поліція? [Електронний ресурс] / Ольга Бузулук – Режим доступу до ресурсу: <http://reformsguide.org.ua/ua/analytics/uniform-and-reform-how-has-the-patrol-police-changed-in-two-years/>.
4. Крапивін Є. Сім міфів про реформу [Електронний ресурс] / Євген Крапивін – Режим доступу до ресурсу: https://dt.ua/internal/sim-mifiv-pro-reformu-policiyi-259858_.html.
5. Реформа поліції як профанація і саботаж [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://argumentua.com/stati/reforma-pol-ts-yak-profanats-ya-sabotazh>.

Науковий керівник: асистент Деменчук М. О.